

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **Z. D.**, zastoupeného JUDr. Alexandrem Šoljakem, advokátem se sídlem v Liberci, U Soudu 363/10, za účasti **1) Finančního ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, a **2) Finančního úřadu v Liberci**, se sídlem v Liberci, Trh. 1. máje 97, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 8. 2006, č. j. 15 Ca 49/2006 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 23. 8. 2006, č. j. 15 Ca 49/2006 - 32, zastavil řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 6. 2006, č. j. 15 Ca 49/2006 - 16, kterým jednak byly odmítnuty žaloby stěžovatele proti výzvě Finančního úřadu v Liberci ze dne 28. 6. 2000, č. j. 122884/00/192941/1766 k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem a proti rozhodnutí Finančního úřadu v Liberci ze dne 28. 8. 2000, č. j. 149519/00/192941/1766 a jednak byly zamítnuty žaloby stěžovatele proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 17. 7. 2001, č. j. 14281/150/2000 a č. j. 17793/150/2000. Krajský soud odůvodnil své usnesení tím, že stěžovatel při podání kasační stížnosti nesplnil svou poplatkovou povinnost vyplývající z ustanovení § 2 odst. 2 písm. b), § 4 odst. 1 písm. d) a § 7 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) a že tuto povinnost nesplnil ani na výzvu soudu obsahující poučení o důsledcích, nebude-li poplatek zaplacen ve lhůtě

5 dnů od doručení výzvy. Přitom výzva k zaplacení soudního poplatku byla prokazatelně doručena zástupci stěžovatele dne 23. 7. 2006.

Stěžovatel v podání označeném jako odvolání (podle obsahu v kasační stížnosti) proti uvedenému usnesení krajského soudu namítal jen to, že v rozhodné době byl na dovolené, stejně jako jeho zástupce, a proto nemohlo dojít k zaplacení soudního poplatku. Poukázal na to, že soudní poplatek je uhrazen v kolcích na této kasační stížnosti s tím, že na podané žalobě trvá, a proto žádal, aby usnesení o zastavení řízení bylo zrušeno a ve věci bylo jednáno a rozhodnuto.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že dne 30. 6. 2006 byla krajskému soudu doručena kasační stížnost stěžovatele ze dne 28. 6. 2006 proti rozsudku tohoto soudu ze dne 14. 6. 2006, č. j. 15 Ca 49/2006 - 16. Stěžovatel při podání tohoto mimořádného opravného prostředku nesplnil svou poplatkovou povinnost. Krajský soud ho proto usnesením ze dne 4. 7. 2006 vyzval k zaplacení soudního poplatku za podání kasační stížnosti ve výši 3000 Kč ve lhůtě do 5 dnů od doručení tohoto usnesení. Tato výzva, kterou převzal zástupce stěžovatele dne 23. 7. 2006, obsahovala i poučení, že pokud nebude soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení zastaveno. Krajský soud prověřoval dne 9. a 23. 8. 2006, zda byl soudní poplatek zaplacen, ale vždy s negativním výsledkem. Usnesením ze dne 23. 8. 2006, č. j. 15 Ca 49/2006 - 32, proto krajský soud řízení o kasační stížnosti stěžovatele v důsledku nezaplacení soudního poplatku zastavil. Toto usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 28. 8. 2006, který se podáním ze dne 4. 9. 2006 označeným jako odvolání, na něž nalepil kolkové známky v hodnotě 3000 Kč, a předal dne 5. 9. 2006 k poštovní přepravě, domáhal zrušení předmětného usnesení.

Zástupce stěžovatele, který je advokátem, dne 23. 7. 2006 prokazatelně převzal usnesení krajského soudu obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost. Bylo proto na zástupci stěžovatele, aby v případě odjezdu na dovolenou v následujících dnech učinil vhodné opatření k zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě. Je tomu tak proto, že tvrzená okolnost, že jak on, tak i stěžovatel, byli na dovolené, není podle zákona bez dalšího skutečností, která by vedla k odložení, resp. k posunutí termínu, ke splnění poplatkové povinnosti. Navíc je třeba zdůraznit, že krajský soud nerozhodl o zastavení řízení z důvodu nesplnění poplatkové povinnosti ihned po uplynutí stanovené lhůty 5 dnů od doručení výzvy, ale až po uplynutí více než 3 týdnů po uplynutí této lhůty a víceméně čekal na zaplacení soudního poplatku, když dne 9. a 23. 8. 2006 ověřoval, zda byl poplatek zaplacen. Stěžovatel i jeho zástupce měli tedy dostatek času k zaplacení soudního poplatku až do 23. 8. 2006, ale neučinili tak. Soudní poplatek byl prokazatelně zaplacen až při podání kasační stížnosti ze dne 4. 9. 2006, tedy až poté, kdy bylo stěžovateli prostřednictvím jeho zástupce doručeno usnesení o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud nemohl při rozhodování o kasační stížnosti vzít zřetel ani na ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Podle citovaného ustanovení usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká

poplatková povinnost. V daném případě usnesení krajského soudu o zastavení řízení o kasační stížnosti nabylo právní moci dne 28. 8. 2006 a soudní poplatek ve výši 3000 Kč byl zaplacen až dne 6. 9. 2006, tedy po právní moci tohoto usnesení, tedy v době, kdy již poplatková povinnost zanikla, a nebylo tedy možno podle ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku zrušit.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů kasační stížnost jako neopodstatněnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství a finančnímu úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu